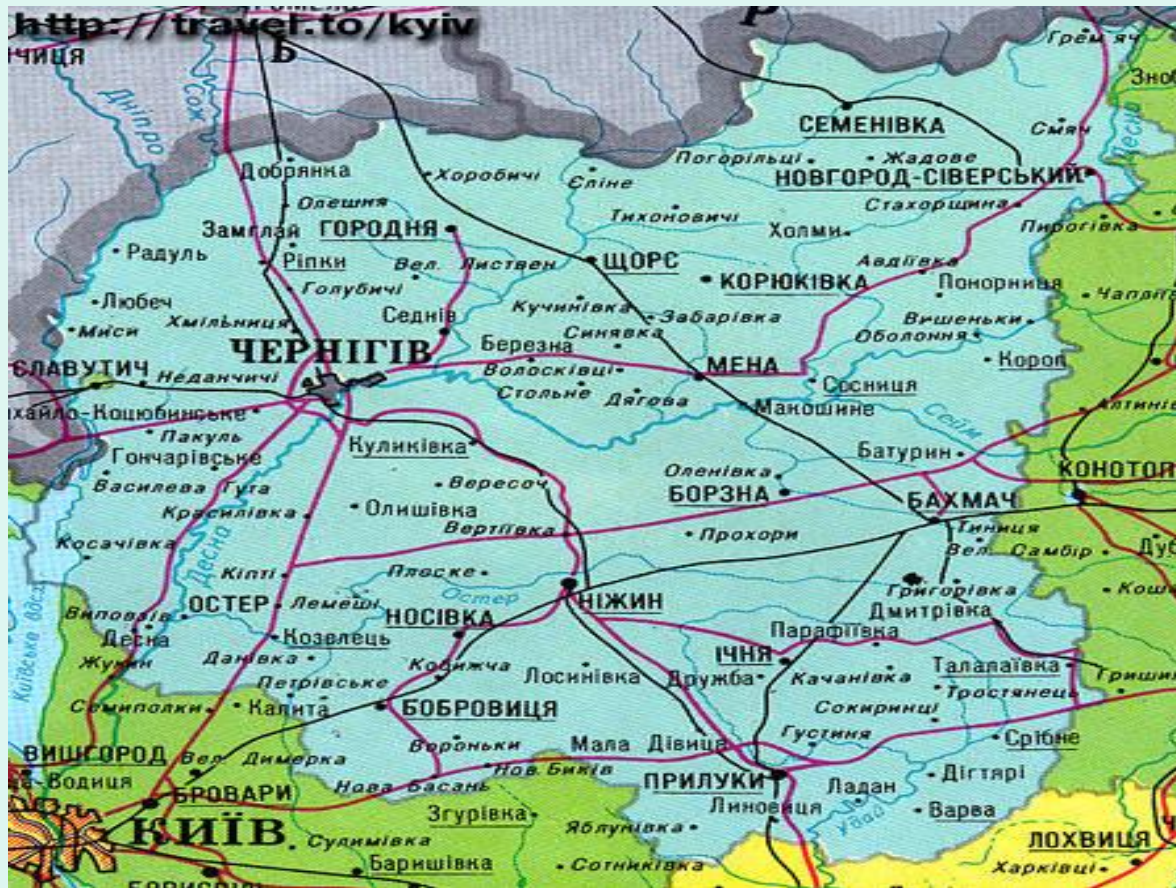

- Український поет
- Перекладач
- Публіцист
- Громадський діяч
- Новатор поетичної форми.

Тичина Павло Григорович (1891 — 1967)

**Павло Тичина,
1901 рік**

Павло Тичина народився в селі Піски на Чернігівщині 23 січня 1891 р. (традиційна дата 27 січня є датою хрещення, так записано в знайденому в Київському міському архіві в справах Комерційного інституту виписці з церковної книги), був сьомою дитиною сільського дяка Григорія.

Освіта:

- У 1901 —1907 рр. він навчався в Чернігівському духовному училищі;
- у 1907—1913 рр. — у семінарії;
- у 1913р. Тичина вступив до Київського комерційного інституту;

Життєва стежина поета

**Автопортрет,
1922 рік**

- Працював обліковцем Чернігівського губернського земства, підробляв помічником хормейстера в театрі М. Садовського, завідувачем відділу хроніки газети «Нова рада», редактором журналу «Світло».
- З 1912 р. Тичина починає друкуватися в журналах «Літературно-науковий вісник», «Рідний край», «Українська хата», «Основа» та ін.
- Восени 1916р. повертається до Києва, працює помічником хормейстера в театрі М. Садовського, знайомиться з Л. Курбасем, композитором К. Стеценком, під впливом «Лісової пісні» Лесі Українки починає писати драматичну поему «Дзвінко блакитне».
- У 1918р. Тичина став членом редколегії газети «Рада», вийшла перша книжка його віршів «Сонячні кларнети», яка була зустрінута критикою з ентузіазмом.

***Марія Тичина,
мати***

***Павло Тичина з першою
вчителькою Серафимою
Морачевською. 1930 рік***

***Павло Тичина та Євген
Тичина. 1929 рік***

- У 1923р. він переїздить до Харкова, стає членом редколегії щойно організованого місячника «для широких кіл інтелігенції» — «Червоний шлях», бере активну участь у громадсько-культурному житті (працює в щойно заснованій тоді Українській асоціації сходознавства).
- У роки Великої Вітчизняної війни П. Тичина під час евакуації перебував в Уфі. Одним з найвизначних творів поета цього періоду була поема «Похорон друга» (1942).
- З 1929 р. поет є дійсним членом Академії наук України. У галузі історії літератури та критики залишив по собі значну есеїс-тичну спадщину.
- Протягом 1943—1948 рр. Тичина очолював Міністерство освіти України.

Помер П. Г. Тичина
16 вересня 1967р.
в Києві

Надгробок Павла Тичини на
Байковому
цвинтарі**Байковому**
цвинтарі в Києві

Аналіз творчості:

Перші відомі нам вірші Тичини (з тих, що збереглися) датовані 1906 — 1908 роками, і серед них, ще геть "невстояних" і в формі, і в змісті, є така маленька перлина, як "Блакить мою душу овіяла".

Перші публікації його поезій, як вже відзначалось, з'являються 1912 року в кількох тогочасних журналах ("Літературно-науковий вістник", "Рідний край", "Українська хата").

Більшість віршів, що передували першій збірці поета, побачили світ лише в посмертному виданні — складеній "із недрукованого та призабутого" книжці "В серці у моїм..." (1970).

"Сонячні кларнети" (1918) явили читачам поета з уже сформованою оригінальною творчою індивідуальністю.

Наступна книга його віршів — "Плуг" (1920). Одночасно з "Плугом" вийшов тоненькою книжечкою цикл віршів у прозі "Замість сонетів і октав", який був написаний, можна гадати, в 1918 році.

- Наступна збірка поезій П. Тичини — "Вітер з України" (1924).
- Після невеликої, багато в чому експериментальної збірки "Чернігів" (1931), де автор нерідко зумисне оголював поетичне слово, звільняв його від "традиційної" образності та деяких інших атрибутів віршованої мови, 1934 року виходить нова книга його віршів — "Партія веде", яка в підзаголовку називалася — "Пісні, пеани, гімни".
- Наступні книги поета вийшли в передвоєнні роки: "Чуття єдиної родини" (1938, Державна премія СРСР 1941 року) та "Сталь і ніжність" (1941).
- У роки Великої Вітчизняної війни, живучи в м.Уфі (до 1943 року там перебували тоді Академія наук УРСР та Спілка письменників України), П.Тичина працює з великою енергією, в нього виходять: книга публіцистики "Творча сила народу", 1943; видане одночасно трьома мовами — російською, башкирською й українською — дослідження про класика башкирської літератури "Патріотизм у творчості Мажита Гафурі", 1942; збірки віршів "Перемагать і жить", 1942; "День настане", 1943; поема "Похорон друга", 1943.

Післявоєнні книги поета: "І рости, і діяти" (1949), "Могутність нам дана" (1953), "Ми — свідомість людства" (1957), "Зростай, пречудовний світе" (1960), "Комунізму далі видні" (1961), "Срібної ночі" (1964) та інші.

Крім оригінальних поезій, у спадщині Тичини — численні переклади (О.Пушкін, Є. Баратинський, О.Блок, М.Тихонов, М.Ушаков, Я. Купала, Я.Колас, "Давид Сасунський", О. Ованесян, О.Туманян, А.Акопян, І.Чавчавадзе, А. Церетелі, К.Донелайтіс, С.Неріс, А.Венцлова, І. Вазов, Х.Ботев, Л.Стоянов та ін.).

Помітне місце в цій спадщині посідають також публіцистика, літературознавча есеїстика (книжки "Магістралями життя", "В армії великого стратега", посмертно видані "З минулого — в майбутнє", "Читаю, думаю, нотую") і досить об'ємні матеріали щоденниково-мемуарного характеру (видання 1981 року "З щоденникових записів" та інші).

Основа художнього успіху П.Тичини полягає в тому, що він, вбираючи, як губка, в свою художню систему найосновніші досягнення поетичної форми кінця ХІХ - початку ХХ ст., зумів у символістських пошуках вибрати для себе найцінніше, піднести його на новий, вищий рівень. Одночасно поет зберіг те основне, чого не могли зберігти символісти, - образну сутність слова.

Більше того, П.Тичина зробив те, чого так довго і без особливих успіхів домагалися декаденти, - знайшов не бачений досі синтез словесних і музичних способів вираження. П. Тичина досяг такого синтезу саме тому, що "озвучував" поетичний твір не тільки через сонорикку слова, а й через його семантику.

Літературно-меморіальний музей-квартира Павла Тичини в Києві

- Шануючи пам'ять поета, його земляки відкрили в селі Піски Бобровицького району музей і пам'ятник письменника.
- У Чернігові на фасаді будинку №40, на вулиці Свердлова, де колись розміщалася Чернігівська духовна семінарія і де навчався майбутній поет, встановлено меморіальну дошку.
- Засновано літературну премію імені Павла Тичини республіканського значення.
- 3 лютого 1981 року засновано стипендію імені Тичини.
- 16 квітня 1981 року Постановою Ради Міністрів УРСР Бобровицькій районній бібліотеці надано ім'я Павла Тичини.